

veľký človek

Michal Drienik

Michal Drienik
Veľký Človek

Všetky práva vyhradené – Michal Drienik 2020
Wealthy Mind s.r.o.

Email: info@michaldrienik.sk

Web: michaldrienik.sk
Web: goodvibes.sk

ISBN: 978-80-69081-03-1

Michal Drienik

Veľký Človek

Náhody neexistujú

Obsah

Úvod 8
Deň prvý 20
Deň druhý 32
Deň tretí 95
Deň štvrtý 154
Deň piaty 208
Záver 237
Poďakovanie 238

Upozornenie
Táto publikácia má výlučne vzdelávací, inšpiratívny a osobný charakter. Všetky informácie, názory, odporúčania a myšlienky vyjadrené v tejto knihe predstavujú subjektívne postoje a skúsenosti autora a nie sú poskytované ako odborná, lekárska, psychologická, finančná ani právna rada. Autor nie je lekár, psychológ, terapeut, finančný poradca ani právnik. Všetky zmienky o zdraví, psychike, financiách či životných rozhodnutiach slúžia iba ako podnety k osobnému zamysleniu a sebarozvoju. Odporúčania uvedené v tejto knihe neslúžia ako náhrada lekárskej diagnostiky, liečby alebo psychoterapie. V prípade zdravotných, psychických, finančných alebo právnych ťažkostí sa vždy obráťte na kvalifikovaného odborníka. Autor ani vydavateľ nezodpovedajú za žiadne rozhodnutia, ktoré čitateľ urobí na základe obsahu tejto knihy, ani za ich dôsledky. Každý čitateľ koná na vlastné riziko a zodpovednosť.

Knihu nečítaš náhodou.
Sny nemáš náhodou.
Nežiješ náhodou.

Úvod

STRES

Jedno slovo, ktoré vystihovalo jeho život. Celý týždeň sa naháňal kvôli robote a budúcnosti. Nátlak z okolia a predstavy o ideálnom živote, ktoré mu úpenlivo a účinne vštepovala spoločnosť, ho zrážali dole. Aj tak, veď sa mu žilo celkom dobre, mal svoj byt, ktorý síce bude splácať až do dôchodku, pekné auto na lízing a krásnu priateľku, s ktorou sa však videli iba po večeroch, pretože obidvaja veľa pracovali. Ale to nevadí, veď je to normálne a žije tak väčšina ľudí. Nezostávalo mu nič iné, iba sa prispôsobiť a akceptovať tento štýl života v modernej uponáhľanej dobe.

Život v Bratislave sa mu páčil stále menej a menej, presťahoval sa do hlavného mesta za vidinou väčšieho zárobku a vyššieho životného štandardu. To bol starý Michael, 30-ročný, vysoký 1,8 metra, so zväčšujúcim sa pupkom. Fajčiar so širokými ramenami a príjemným hlasom. Tmavé vlasy mal vystrihané na krátko a na tvári nosil jemné strnisko. Aj napriek všetkému to bol malý človek. Až časom pochopil, že starý Michael musí prejsť vnútornou premenou, aby sa z neho stal nový „Veľký človek“. Ale to už predbiehame celý príbeh, ktorý Michaelovi zmenil život.

Ľudia sa v dnešnej dobe naháňajú za pomyselným šťastím. Hľadajú celý život niečo, čo ich vnútorne uspokojí, ale v podstate je to začarovaný kruh, pretože po každom naplnení

túžby vzniká opäť ďalšia a toto dočasné šťastie pred nami stále uteká. Kde sa podel úsmev na tvári a kde zmizlo šťastie, ktoré sme mali ako deti?

„Mal by si už vstávať, ideš predsa do práce," povedal mu starý muž s krásnou šedivou bradou zakončenou do malého vrkôčika.

Michael sa opäť vytrhol zo sna. *Aký zvláštny sen,* pomyslel si. *V poslednej dobe sa mi ten starý muž zjavuje často a dnes ku mne konečne prehovoril. Ale čo to hovoril?* Ihneď zabudol pointu sna.

Trpel nespavosťou, a keď konečne zaspal, tak sa prehadzoval celú noc. Ale ráno, keď mal vstávať do práce, to išlo rovnako ťažko ako zaspávanie. Tušil, že niečo nie je správne, a takýto život ho už nebavil, ale nevedel, čo by s tým mal spraviť.

•

Myšlienky boli to, čo ho najväčšmi trápilo. Nevedel ich zastaviť, stále musel rozmýšľať nad nejakou hlúposťou, ktorá ho často po chvíli začala sužovať. Pracoval ako obchodný zástupca vo veľkej celoštátnej firme. Opäť do neho budú tlačiť, nech obvolá čo najviac klientov a predsa nech zoženie aj nejakých nových. Istotne bude opäť meškať kvôli zapchatému mestu. Občas si nadával, prečo nešiel žiť niekde inde. Stojí mu za ten zhon v hlavnom meste tých pár stoviek eur navyše? Áno, stál a bol to jediný dôvod, prečo sa neodsťahoval.

•

Bolo sedem hodín ráno, priateľka ešte spala a on si zatiaľ spravil kávu s mobilom v ruke. Jeho verný kamarát, telefón. Zase nezmyselne prehľadával Instagram a Facebook a potom dopíjal vychladnutú kávu. Tým občasným kŕčom v bruchu, ktoré už neboli iba občasné, prestal venovať pozornosť, veď mal dôležitejšie veci na práci, a keby sa niečo stalo, tak by mu hádam doktor pomohol. Alebo si dá nejakú tabletku. Pracovať musí, inak by nemal z čoho žiť. Po káve nasledovala ranná cigaretka na balkóne so zamrznutým výrazom na tvári a emailmi v telefóne, ktoré ho čakali ešte z konca minulého pracovného týždňa.

Už by som mal ísť, pomyslel si. Bežal z domu rovno do auta, priateľke zakričal z dverí pozdrav a vyrazil.

A je to tu, zase sedí v aute a čaká, kým sa vôbec pohne. Hlava plná myšlienok, ktoré sa začínajú vynárať vždy, keď nemá čo robiť. Hudba z rádia to nejako nevie prehlušiť.

Je vôbec Nina so mnou šťastná? Trávime spolu málo času a som rád, keď si aspoň v nedeľu trochu oddýchneme. Niečo spomínala, že začne chodiť do fitka a mohol by som asi aj ja, ale keď ja aj tak nemám čas na také veci. A už sa začínal trápiť, keď pocítil tú ťarchu, ktorá ležala na jeho pleciach. Tento neustály zhon a to, že zo života nič nemá, ho ubíjali. Život ho vlastne trápi celý čas. Možno keby sa lepšie učil, tak by sa nemusel toľko naháňať. Alebo keby v minulosti nespravil toľko chýb, tak by bol život omnoho jednoduchší. A predsa, ak by konečne vyhral v lotérii, tak sa veľa vecí zmení. No možno mali rodičia pravdu... Za všetko môže vláda a systém, v ktorom žijeme.

Takéto a podobné myšlienky obťažovali nášho Michaela príliš často. Dennodenne.

Možno sa pýtate, kto vám rozpráva tento príbeh. Zatiaľ vám však neodpoviem úplne presne, ale takého priateľa, ako som ja, môže mať každý z vás. Michael je krásny príklad toho, akým spôsobom žije toľko ľudí na planéte, kde sa práve nachádzate. Pomocou života hlavnej postavy sa vás pokúsim vtiahnuť do deja vnútornej premeny. Predsa to je to miesto, kde to celé začína… Vaša podstata. Nerozpoviem úplne všetko, na to by sme potrebovali ďalšie dve knihy, ale zachytím to podstatné.

A nezabúdajte – nič sa nedeje náhodou.

Ďalší obyčajný štvrtok v práci a on si ešte pred rokom myslel, ako ho to bude napĺňať a aký bude viesť spokojný a pohodový spôsob života.

„Musíš si to odmakať!“ zvykol zúriť šéf. Ale Michaela to nebavilo, v podstate ho asi nebavilo už nič. Mal pocit, ako keby život strácal zmysel a že sa vlastne naháňa pre nič.

Veď aj tak raz všetci zomrieme, prečo by som si to nemohol urýchliť a skrátiť toto trápenie? Chýbal by som vôbec niekomu? Svet by sa bezo mňa nezrútil, viedol svoje vnútorné

monológy a občas sa rozprával sám so sebou aj nahlas. Vypisoval nejaké nezmyselné papiere, ktorým vôbec nevenoval pozornosť, a v tom mu vošiel do kancelárie nezvyčajne oblečený starší muž so šedou bradou.

Skôr ako stihol Michael zareagovať, muž zvolal: „In Lak'ech," a srdečne sa zasmial, keď videl zaskočenú tvár pracovníka v kancelárii.

Po chvíli ticha Michael spustil: „Čo tu robíte? Na dnes nemám s nikým dohodnuté stretnutie. Ako vás sem vôbec mohla recepčná vpustiť? A vy sem navyše vtrhnete bez zaklopania! Rozprávate vôbec po slovensky?" Michael zamával rukami.

Záhadný muž len ďalej stál, s úsmevom na tvári sa pozeral Michaelovi priamo do očí a potom sa opýtal: „Smiem si sadnúť?" Na odpoveď vôbec nečakal a svižným krokom prešiel ku kreslu.

„Čo odo mňa chcete? Môžem pokojne zavolať ochranku, aj tak tu očividne nemáte čo robiť," pokračoval v rozhadzovaní rukami. Neznámy muž mal oblečené úzke tmavé rifle, poltopánky čiernej farby a voľnú rifľovú košeľu. Okolo krku mu viseli nejaké korálky a na ich konci zvláštny strapec.

„Nebojte sa," začal svojím krásnym pokojným hlasom záhadný muž, „mám silný pocit, že by som vám mal pomôcť, ale, sakra, neviem v čom."

Zarazený Michael na neho vypleštil oči a v tom si začal uvedomovať, že tohto chlapa vídava vo svojich snoch. „Ale ja som vás predsa videl v sne dnes večer a niečo ste mi povedali!" neveriacky zhúkol. Na malý moment opäť nastalo

ticho. „Ako môžete mať pocit, že mi máte pomôcť, keď sa nepoznáme a v živote sme sa nevideli?“

„Ako viete, že sme sa nikdy nevideli?“ začudoval sa muž.

„Predsa by som si to pamätal,“ odvrkol Michael.

„Ach tak,“ zamumlal si neznámy len pre seba. Muž sa zahľadel priamo na Michaela, ale bolo vidno, že má rozostrený zrak a vôbec nevníma okolie. To Michaela znepokojilo, aj keď to trvalo iba pár sekúnd, zamával mu pred očami. Vtom sa návštevník letmo usmial, postavil sa a vydal sa na odchod.

„Hej, kam idete? Poviete mi, že máte nejaký pocit, mne sa o vás sníva a teraz odchádzate?“ zvýšil Michael svoj hlas. „Navyše ste sem vtrhli ako taký buran.“

Muž otočený chrbtom mu potichu odpovedal: „Život ma snáď nikdy neprestane fascinovať.“ A odišiel.

•

Michaelovi táto zvláštnosť vŕtala v hlave celý deň, už sa nevedel dočkať, ako to večer, keď príde domov z práce, povie Nine. Avšak doma nikto nebol, čo bolo veľmi čudné, pretože priateľka nikam nechodila. Asi po hodinke prišla domov, tak jej Michael začal rozprávať o novom zážitku.

Ona sa miesto toho, aby o tom niečo povedala, na neho pozrela a spustila: „Ty vôbec nie si zvedavý, kde som akože bola? Ani trochu ťa nezaujíma, kde máš frajerku? To sa o mňa vôbec nebojíš a nezaujímaš, či čo?!“

„Tak kde si bola?“ opýtal sa so zdvihnutým obočím.

„Na prechádzke s kamarátom,“ odvrkla a odišla do sprchy.

Zdeprimovaný vlastnými myšlienkami a vlastne celým životom išiel Michael spať, ak sa to jeho prevaľovanie vôbec dalo niekedy nazvať spánkom. Ráno začal rovnaký proces ako každý iný deň. Rovnaký stereotyp, ktorý mal zažívať pravdepodobne až do dôchodku.

O tomto je život? O nespavosti, strese, neustálych povinnostiach a hádkach s Ninou? rozprával si sám pre seba na ceste firemným autom.

Premýšľal nad všetkým, čo mu preletelo hlavou, a prestával mať chuť ďalej žiť. Desil sa smrti, ale aj napriek tomu nad ňou uvažoval. Aspoňže je už piatok.

V tom ho z premýšľania vytrhlo hlasné trúbenie a zvuk šmýkajúcich sa pneumatík. Už si pamätal iba silný náraz.

Ako mi je príjemne, pomyslel si. *Kde to vlastne som? Je tu nejaká veľká tma, síce je mi dobre, ale začínam sa báť.*

„Tma je iba nedostatok svetla," ozval sa príjemný hlas, „aj v tých najväčších dobách temna môžeš rozkázať svetlu svieť."

„Kto ste?! Kde to som?!"

„Si tu a všade zároveň. A to, kto ste, by si mal snáď vedieť sám."

„Nerozumiem, kde tu?" nechápal. „Som Michael, obchoďák."

So smiechom sa ozvalo: „Ty obchoďák, pekne ťa dobláznil ten svet."

„A kto ešte si?" nabádal ho hlas, ktorý vychádzal nevedno skadiaľ.

„No ja, Michael, vyštudoval som gymnázium, pracujem pre veľkú firmu a bývam v hlavnom meste."

„Ale kto si?“

„Akože kto som? Veď Michael, kto iný by som bol?“

„Ty si predsa nekonečná bytosť,“ rozprával pokojne, „si moja láska a zároveň svetlo sveta. Si taký ako všetci ostatní a zároveň úplne jedinečný. To, kto si, sa vlastne nedá ani opísať slovami, pretože tie sú veľmi obmedzujúce a nedokážu presne vyjadrovať zážitky, pocity a fakty.“

„Kto ste? Boh?! A čo to vlastne tárate?“

„Pýtaš sa ma, či som Boh? Veď ty sám v Boha neveríš a celý život nadávaš, že je všetko neférové. Tak ako sa ma môžeš opýtať, či som Boh, a zároveň ma obviniť, že táram, keď odkedy si začal na všetko vo svojom živote nadávať a frflať, tak jediný tárač si tu ty.“

Michael nechápal, kde je a čo sa deje. V tomto stave nedokázal úplne preciťovať emócie, tak sa ho samotný strach nedotýkal, iba ostával stáť na jednom mieste a pozeral do tej prázdnoty.

„Michael, uvedom si, že nič vo svete nie je náhoda a všetko sa deje pre vyšší zámer a, samozrejme, aj pre tvoje osobné dobro.“

„To mi chcete nahovoriť, že aj keď sa mi stane niečo zlé, tak je to na niečo dobré? A na čo by to bolo dobré, keď sa človek vždy aj tak trápi? Kde to som?!“

„Si tu a teraz, Michael, a áno, aj zlé situácie sú v konečnom dôsledku dobrými situáciami, alebo skôr by sme to mali nazvať iba nejakým bodom v širokej životnej škále? Všetko aj tak ľudia len označujú nálepkami dobra alebo zla a podľa toho si vytvárajú ilúziu o dobrom a zlom živote.“

„Prosím vás a na čo bolo dobré to, že sa moji rodičia rozviedli, ešte keď som bol na základnej škole v druhom ročníku a musel som vyrastať bez otca?“ nechápal Michael. „Viete, aké to bolo pre mňa ťažké?“

„Ale predsa vďaka tomuto rozvodu ste sa presťahovali do iného mesta, kde si sa vyhol šikanovaniu od spolužiakov, ktoré by nastalo o pár mesiacov. A aj vďaka tomu si mal doma počas detstva psíka, ktorého som mohol k tebe poslať ako tvojho strážneho anjela.“

„Takéto somariny vám mám veriť?“

„Môžeš aj nemusíš, všetko v živote je iba tvoja voľba, ale povedz mi, prosím, ako by som všetko o tebe vedel, keby som nebol niekto, kto vie o každom všetko?“

„Takže ste ten Boh, o ktorom rozprávajú, ale neexistuje žiadny dôkaz o tom, že ste skutočný?“

„Nestačí ti ako dôkaz to, že žiješ? Že tebou dokáže dýchať svetlo?“

„Žijem vďaka evolúcii, rozmýšľam vďaka môjmu mozgu, a keď zomriem, tak zmizne moje telo a aj ja. To je fakt, ktorý sa nedá vyvrátiť.“

„Aha, takže to je fakt. Tak mi skús vysvetliť, ako to, že si práve zažil autonehodu, prevážajú ťa do nemocnice, ty ležíš v sanitke v bezvedomí a teraz si tu so mnou a spolu sa zhovárame?“

„Počkať, áno, pamätám si rachot. Ja som zomrel?“

„Fyzicky si nezomrel a ani zatiaľ nezomrieš. Mám s tebou ešte plány, len som ťa potreboval konečne prefackať. Príliš si sa začal opúšťať a ja som vymyslel takýto spôsob, ktorý ťa zobudí. Občas sa stane, že niekto zaspí až príliš, no ja ho

potrebujem živého pre jeho poslanie a musím nakopnúť jeho prebudenie."

„Ja teda večer dobre nespávam, ak mám pravdu povedať, takže som nezaspal ‚až príliš' a toto sa mi určite sníva tesne pred budíkom," konštatoval Michael.

Mužský hlas pokračoval, ako keby Michaelovu poznámku nepočul: „O chvíľu sa preberieš v nemocnici, Michael. Budeš si pamätať všetko z nášho rozhovoru, toto nie je sen. Život začneš vnímať inak a stretneš na svojej ceste učiteľa, ktorý už aj tak pred pár dňami vytušil, že budeš pripravený. Nikdy si neprestávaj veriť a nezabúdaj, že ten Boh, v ktorého neveríš, ťa miluje celým srdcom. Ak otvoríš svoje srdce jeho láske, tak tvoj život zahrnie energia lásky vo všetkých oblastiach."

„Takýto zaujímavý sen som ešte nikdy nemal, Bože," zasmial sa Michael.

„Toto ale naozaj nie je sen, normálne sa zhovárame na inej rovine, než si bol doteraz zvyknutý. Povedzme, že bežne žiješ na *hrubohmotnej* úrovni, ale teraz si prešiel trochu ďalej. Časom to určite pochopíš a nezabudni, že nič sa v živote nedeje náhodou a všetko má svoj zmysel. Tak zatiaľ, posol pravdy."

Keď otvoril oči, bol to pre neho šok. Ocitol sa v nemocničnej izbe. Naozaj si všetko pamätal, ale ničomu z toho nerozumel. Avšak cítil, že sa jeho život kompletne prevrátil. Pocit strachu a nadšenia zároveň. Zvláštne bolo, že aj napriek hrozivo vyzerajúcej nehode, aspoň podľa slov doktorov a záznamov, sa Michaelovi nič vážne nestalo a vraj omdlel iba

zo samotného šoku. Tri dni v nemocnici sa mu vliekli. Čas zabíjal hraním sa na mobile a prezeraním Instagramu. Cítil sa dobre, ale musel tam byť na pozorovaní. Pustili ho v pondelok ráno a najviac ho tešilo, že nemusel ísť v ten deň do práce.

Ale šokom pre Michaela bolo, keď si našiel doma list od Niny, kde mu vyčítala, že spolu trávia veľmi málo času a ona sa zaľúbila do niekoho iného. Na počudovanie ho to nezlomilo, mávol nad tým rukou. Však aj tak je v jeho živote všetko biedne, tak prečo by s ním bola? *Síce dosť zarábam,* pomyslel si, *ale to asi na vzťah nestačí.*

Napadlo mu zobrať si pár dní dovolenku, úspor má viac než dosť a oddýchnuť si asi naozaj potrebuje. Veď kvôli plnej hlave myšlienok sa nepozeral na cestu a narazilo do neho iné auto. Rozmýšľal, že sa ozve starkej, či môže vybehnúť do hôr na chatu a cestou sa zastaví u nich po kľúče.

Pred tým, než zavolal šéfovi, si ešte potreboval zapáliť cigaretu.

„Zaujímalo by ma, či sa dá vôbec s fajčením prestať. Moje novoročné predsavzatia nikdy nevydržali dlhšie ako pár dní. Ale zase, veď žijú aj ľudia, ktorí fajčia krabičku denne, a nič im nie je. Na druhej strane sú ľudia, ktorí nikdy nefajčili, a rakovinu pľúc dostali aj tak. Zaujímavé, aké to je nevyspytateľné," polemizoval si sám pre seba. „Možno by som mal navštíviť aj psychológa, aby mi pomohol s tým hlasom v hlave, niekedy si pripadám ako blázon. A bohvie, či naozaj znamenal niečo ten sen, ktorý sa mi sníval po autonehode.

Aj keď ma ten hlas presviedčal, že to určite nie je sen, čo iné by to mohlo byť?“ čudoval sa nahlas. „A prečo si bývalka musela vybrať taký skvelý čas na rozchod, akurát keď som ležal pár dní v nemocnici? Život je neférový,“ ukončil svoje hĺbanie a vyhodil špak dole z balkóna.

Michael si vybavil voľno na celý týždeň. Do hôr vyrazil na druhý deň poobede. Prišlo mu zvláštne, že sa chystá sám takto vypadnúť a v podstate ani nevedel, čo bude takú dlhú dobu robiť.

Zabalil so sebou nejaké knihy, ktoré čítavala Nina. Netušil na čo, keďže on čítal knihy naposledy na základnej škole a nikdy ho to v podstate nebavilo.

Nina čítavala iba nejaké duchovné táraniny, načo ich vôbec so sebou vlečiem? hundral si v aute popod nos.

Deň prvý

Zvítal sa so svojou starkou, zobral si kľúče od chalupy a išiel udržiavanou lesnou cestičkou priamo na lazy. Cesta k „starkovcom“ do dediny trvala hodinu a pol a odtiaľ smerom do hôr ešte pätnásť minút. Bola to milá chalúpka, o ktorú sa starký dobre stará. Zacítil závan nostalgie, keď si spomenul, ako tu trávil svoje bezstarostné detstvo.

Kde zo mňa vyprchala tá detská radosť? Veď som sa vedel v živote aj radovať a netrápiť, aj keď už na základnej škole som mal dôvody na smútok, zamyslel sa.

Chalupa sa nachádzala až za dedinou a vysoko v horách na lazoch, kde bol zhruba tucet domčekov, kde chodili rodiny cez víkend oddychovať. Kedysi sa na takýchto miestach žilo, ale postupne sa ľudia odsťahovali do miest za prácou.

Chatka mala aj vrchné poschodie, no Michael aj tak najradšej trávil čas dole. Okolo pozemku nebol postavený plot, iba na riedko vysadené tujky. Dovnútra sa vchádzalo po štyroch drevených schodíkoch a cez terasu. Po ceste k chalupe si všimol, že aj u susedov ktosi býva, pretože sa vnútri svietilo a z komína išiel dym.

Michael si vybalil všetky veci a jedlo, ktoré si so sebou zobral, celkom ho naštvalo, že nechytal dobrý internetový signál na mobile, aj keď mu operátor sľuboval celoplošnú dostupnosť. Vzápätí ho začínala prepadať panika, keď si uvedomil, že sa asi bude predsa nudiť a nebude mať celý čas

čo robiť. Cítil sa taký odrezaný od sveta, až mu bolo nepríjemné, ako veľmi závisí jeho vnútorná pohoda od malého zariadenia zvaného smartphone. Ani televízor tam nemali a vlastne v okolí ani nikoho známeho.

Po malej predsieni nasledovala veľká miestnosť, kde sa nachádzala kuchyňa spojená s obývačkou. Oproti piecke bol starší gauč, ktorý Michael miloval. Vedľa stálo kreslo hnedej farby s taburetkou na vyloženie nôh.

Klop, klop klop, jemnučko ktosi zaťukal na dvere. *Že by nejaký sused?* pomyslel si.

Keď otvoril dvere, tak neveril vlastným očiam. Priamo pred ním stál usmiaty starý muž, ktorý bol za ním aj pred nehodou v práci.

„Vy tu čo robíte?“ vyhŕkol na cudzinca. V tej istej sekunde ho prepadla panika, keď uvidel mužovi na opasku pripnuté tri nože rovnakého tvaru. Pomyslel si, že ho chce zabiť a iba celý čas čakal na správnu príležitosť.

„Tá myseľ je veľký kúzelník, čo? Keď ti za tých pár sekúnd, čo si ma uvidel, toto všetko prešlo hlavou, Michael,“ zasmial sa starec.

Bol to zvláštny pocit, ako keby mu na moment prebehol do jeho vlastnej hlavy, doslova to mohol cítiť.

„Ako, preboha, viete ešte aj moje meno?“ zajakal sa.

„Zistiť niekoho meno nie je vôbec ťažké,“ pousmial sa.

„To vám vyzradili kolegovia, však?“ nahnevane zvolal Michael.

„Ale kdeže, aj to je určite jedna z možností, ale v tomto prípade som nepotreboval pomoc iných ľudí alebo